

Årsagen til forespørgslens fremsættelse var, efter hvad *Ole Bjørn Kraft* (KF) udtalte som ordfører for forespørgerne, den hastige udvikling af de europæiske samarbejdsbestrebelse. „Efter hvad der i dag foreligger oplyst for os, kan vi meget hurtigt blive stillet over for vidtrækkende beslutninger; men vi må vist samtidig erkende, at sådanne beslutninger vil møde det danske folk ret uforberedt. Vi har ved denne forespørgsel og debatten her i tinget ønsket at få den danske offentlighed inddraget i de overvejelser, som formentlig længe må være foregået i regeringskontorerne og ved forhandlinger mellem regeringen og erhvervene. Herom ved befolkningen og sikkert også folketinget meget lidt. Jeg kan ikke se rettere, end at her er et område, hvor regeringen kunne og burde have benyttet den adgang, som den nye forretningsorden giver ministre til at komme med redegørelser over for tinget, benyttet den på et tidligere tidspunkt og måske gentagne gange, således at det havde været muligt for tinget at følge udviklingen skridt for skridt.

Det er naturligt derefter at spørge: hvad er nu årsagen til, at spørgsmålet om *et udvidet europæisk økonomisk samarbejde* er blevet så aktuelt og føles som en påtrængende nødvendighed i vide kredse i Europa og allerede har medført, at en række lande har taget helt afgørende skridt til skabelsen af et virkelig integrerende økonomisk samarbejde. Svaret må blive, at Europas nuværende struktur med den stærke opdeling i mindre områder, der hver for sig danner en økonomisk enhed, mange med vidtgående beskyttelsesforanstaltninger for deres produktion, simpelt hen er blevet utidssvarende over for den tekniske udvikling, der har fundet sted. En omorganisering af Europa er påkrævet, hvis vor verdensdel ikke skal se sig ganske distanceret af de to store områder øst og vest for os — deres økonomiske udvikling synes at være godt på vej til at løbe fra Europa.“

Ordføreren uddybede nærmere dette og fortsatte:

„Det er betragtninger som dem, jeg her ganske kort har refereret, der har sat arbejdet for det europæiske økonomiske samarbejde i gang. Ved en konference i Messina den 1. og 2. juni 1955 besluttede seks kontinentale stater — Frankrig, Tyskland, Italien, Holland, Belgien og Luxembourg — sig til at skabe et virkeligt fællesmarked sig imellem Og man må sige, at disse eksperter har arbejdet hurtigt. I april måned 1956 forelå den såkaldte *Bruxellesrapport*, hvori eksperterne forklarede, hvordan det kunne lade sig gøre, og — som det er blevet meddelt — man venter nu, at disse seks lande i denne eller næste måned vil kunne underskrive den traktat, der skal føre planen ud i livet. Det er naturligvis en meget omfattende og krævende og i folkenes liv dybt indgribende forandring, der her planlægges. I virkeligheden stiler disse seks lande ikke bare mod en toldunion, men i realiteten mod *en økonomisk union*, en vidtgående harmonisering af landenes sociale og økonomiske politik, og man håber i løbet af 12-15 år at have nået dette resultat gennem